

РЕШЕНИЕ

№ 22

гр. Тетевен, 29.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ТЕТЕВЕН, I - СЪСТАВ ГРАЖДАНСКИ, в
публично заседание на двадесет и четвърти януари през две хиляди двадесет и
четвърта година в следния състав:

Председател: Ани Б. Георгиева

при участието на секретаря МИГЛЕНА Н. МОНОВА
като разгледа докладваното от Ани Б. Георгиева Гражданско дело №
20234330100268 по описа за 2023 година

Постъпила е искова молба от С. Т. Н. от с.хxxxxxxxxxxxxx, срещу „ИЗИ АСЕТ МЕНИДЖМЪНТ“ АД, с ЕИК: xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx, представлявано от Г. Т. Т. и„ФАЙНЕНПГЪЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, с ЕИК: 2xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx, представлявано от П. Б. Д..

В исковата молба се твърди, че на 08.04.2022г. С. Н. е сключила договор за паричен заем № 4453303 с „Изи АСЕТ МЕНИДЖМЪНТ“ АД. Страните са се договорили за отпуснатия заем да бъде в размер на 1250.00 лева, видът на вноската е месечна, а размерът на месечния лихвен процент не е посочен. В чл. 4 от процесния договор било уговорено, че страните се съгласяват договорът за заем да бъде обезпечен с гарант - две физически лица, поръчители или банкова гаранция в полза на институцията, отпуснала кредита. Поръчителите следва да отговарят на следните условия: да представи служебна бележка от работодател, за размер на трудовото възнаграждение, нетния размер на трудовото възнаграждение да е в размер на минимум 1 000 лв., да работи по безсрочен трудов договор, да не е поръчител, да има чисто ЦКР или да представи сключен договор за гарантиране на задължението с предварително одобрено от заемодателя дружество-гарант. На датата на сключване на договора, между „Изи Асет Мениджмънт“ АД, ищцата е сключила с втория ответник договор за предоставяне на гаранция № 4453303, по силата на който „ФАЙНЕНШЪЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД е поело задълженията да обезпечи пред „Изи Асет Мениджмънт“ АД задълженията на ищеца . Обезпечението се изразявало в наличие на парични средства и готовност за изплащане на задълженията на кредитополучателя. Въз основа на сключения договор за поръчителство, ищцата се е задължила да заплати на гарантиращото дружество възнаграждение, което е разсрочено за изплащане, заедно с месечната вноска по договора за кредит.

Съгласно договора за поръчителство, ищцата е следвало да предоставя дължимите парични думи на „Изи Асет Мениджмънт“ АД което пък от своя страна, съгласно договора, е упълномощено от „ФАЙНЕНШЪЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД да събира в тяхна полза сумите по процесния договор. Съобразно чл. 3, ал. 1 от договора за поръчителство, възнаграждението се дължи в полза на поръчителя „Файненшъл България“ ЕООД като „Изи Асет Мениджмънт“ АД единствено е овластено да приеме плащането (фактически да получи паричните средства за възнаграждението, които след това да предаде на поръчителя). Между „Изи Асет Мениджмънт“ АД като заемодател и ищцата като заемател, е възникнало правоотношение по повод предоставянето на паричен заем в размер от 1250 лева.

Сключеният договор за предоставяне на поръчителство № 4453303 е между ищцата и втория ответник „Файненшъл България“ ЕООД. Твърди се ,че кредиторът „Изи Асет Мениджмънт“ АД е едноличен собственик на капитала на „Файненшъл България“ ЕООД и в тази връзка кредиторът и поръчителят са свързани лица, било видно от Търговски регистър към АВ. Пзовава се на чл. 22 от ЗПК, че когато не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7- 12 и т. 20, чл. 12, ал. 1, т. 7- 9 от ЗПК, договорът за потребителски кредит е недействителен и липсата на всяко едно от тези императивни изисквания водело до настъпването на тази недействителност. Същата имала характер на изначална недействителност, защото последиците ѝ са възникнали при самото сключване на договора и когато той бъде обявен за недействителен, заемателят дължи връщане единствено на чистата стойност на кредита, но не и връщане на лихвата и другите разходи (арг. чл. 23 ЗПК). Същевременно, кредиторът не включвал възнаграждението по договора за поръчителство към ГПР, като стремежът му е по този начин бил да заобиколи и нормата на чл. 19, ал. 4 ЗПК. Съгласно чл. 22 ЗПК, вр. чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК ,поради което договорът за потребителски кредит е недействителен, ако в същия не е посочен годишен процент на разходите и общата сума, дължима от потребителя.

Твърди се ,че Договор за предоставяне на поръчителство № 4453303 е изначално лишен от основание, тъй като по силата на посоченото правоотношение, в полза на потребителя не се предоставя услуга. Обезпечението е единствено и само в полза на кредитора „Изи Асет Мениджмънт“ АД, за което цялото възнаграждение е поето от потребителя. Нещо повече - в случай, че поръчителят „Файненшъл България“ ЕООД изпълни и погаси вземането на длъжника, то има право на регрес срещу него за пълната стойност на платеното (чл. 5, ал. 1 от договора за поръчителство). Следователно, срещу заплащането на възнаграждението по договора за поръчителство, ищцата не е получила каквато и да било услуга, просто задължението му от едното дружество ще бъде прехвърлено към другото, като и двете дружества са свързани.

Моли съдът да признае за установено в отношенията между страните С. Т. Н. с ЕГН ***** и „Изи АСЕТ МЕНИДЖМЪНТ“ АД, с ЕИК: 131576434, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул."Джавахарлал Неру" № 28, ет. 2, ап. 4046, представлявано от Г. Т. Т., че клаузата на чл.4 от от договор за паричен заем № 4453303 е нищожна.

Да признае за установено в отношенията между страните С. Т. Н. с ЕГН

***** и „ФАЙНЕНШЪЛ БЪЛГАРИЯ" ЕООД, с ЕИК: 202513690, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул."Джавахарлал Неру" № 28, ет. 2, ап. 40-46, представлявано от П. Благовесгов Д., че сключеният между тях договор за предоставяне на поръчителство № 4453303 е нищожен.Претендира разноски .

В законово установеният срок е постъпил отговор от ответника „Изи Асет Мениджмънт“ АД , в който твърди ,че Договор за паричен заем № 4453303/08.04.2022 г. е действителен и е в пълно съответствие с изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7 - 12 и 20 и ал. 2. Договорът е сключен валидно, както и ,че твърденията на ищеца за заобикаляне на материално-правните изисквания на чл. 19, ал. 4 от ЗПК не следва да се кредитират, като излага подробни съображения в тази насока .Не би следвало да се кредитират твърденията на процесуалния представител на ищеца, че е налице нарушение поради невключването на възнаграждението на гаранта, дължимо по Договора за предоставяне на гаранция в годишния процент на разходите на Договор за паричен заем.С подписването на договора за предоставяне на гаранция „Файненшъл България“ ЕООД се е задължил, срещу възнаграждение, да издаде гаранция за плащане /за изпълнение на парични задължения/ в полза на кредитодателя, с наредител потребителя /ищеца/ с цел гарантиране за изпълнението на всички задължения на потребителя, възникнали съгласно Договора за паричен заем, както и за всички последици от неизпълнение на задължението на потребителя.Гаранцията се издава от гаранта и влиза в сила в 3 дневен срок само и единствено в случай че заемателят не изпълни задълженията по сключения Договор за паричен заем да предостави обезпечение - поръчителство от две физически лица или банкова гаранция.

Задължението по договора за предоставяне на гаранция не било обвързано с договора за паричен заем. Това възнаграждение към „Файненшъл България“ ЕООД не представлява пряк разход, свързан с кредита, доколкото същото се дължи, независимо дали отговорността на гаранта е ангажирана при евентуално длъжниково неизпълнение или не. Освен това, възнаграждението било уговорено като дължимо само при настъпване на визираното условие т.е. е дължимо само ако потребителят прибегне до тази възможност- обезпечаване на вземането чрез гарант, който предоставя гаранционни сделки, а не е дължимо предварително, за да е известно към момента на сключване на договора за заем. Моли съдът да отхвърли претенцията .

Постъпила е насрещна искова молба от „Изи Асет Мениджмънт“ АД с цена на иска главница 475,94лв и лихва в размер на 29,67лв. В насрещната искова молба се твърди ,че ако бъде уважен иска на ищеца същия ще продължи да дължи процесната сума за главница и възнаградителна лихва и моли съдът да осъди ищцата по първоначалния иск да им заплати сумата .Не е постъпил отговор от ищеца по първоначалния иск и ответник по насрещния в законово установения срок.

В съдебно заседание от дата 24.01.2024 г от „Изи Асет Мениджмънт“ АД на основание чл.214 от ГПК е направено изменение на иска , като е намалена претендираната сума от 475лв на 296,84 лева .

Постъпил е отговор от ответника „ФАЙНЕНШЪЛ БЪЛГАРИЯ" ЕООД , в който се твърди ,че в исковата молба са изложени твърдения за отношенията

между „ИЗИ АСЕТ МЕНИДЖМЪНТ“ АД и ищеца, които нямат отношение към ответника, като излага аргументи в тази насока, тъй като „ФАЙНЕНШЪЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД не предоставя потребителски кредити. „ФАЙНЕНШЪЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД е търговско дружество, а е с основен предмет на дейност: предоставяне на гаранционни сделки по занятие. Дейността на дружеството и договорите, които сключва се регламентират от Търговския закон, а не от Закона за потребителския кредит. Обявяването на основния договор за недействителен по принцип води до погасяване на поръчителството, но в случая дори и да се установи, че договорът за потребителски кредит е недействителен, потребителят, съгласно Закона за потребителския кредит, остава задължен за чистата стойност на кредита. Ето защо, доколкото има главен дълг, то договорът за поръчителство не може да е нищожен. Позицията се на Решение № 225 от 03.08.2016 г. по т. д. № 3696 / 2014 г. на ВКС, 1 -во ТО.

Твърди се, че по силата на договора за поръчителство, „ФАЙНЕНШЪЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД се задължава да отговаря солидарно с кредитополучателя пред кредитната институция за изпълнение на задълженията му по договор за паричен заем, както и да търпи последиците от неизпълнението на тези задължения. И като поръчител по кредит, изпълнил задълженията на длъжника има, предвидено в закона, право на иск срещу него. Твърди се, че разпоредбите на чл. 138 - 148 ЗЗД са относими към отношенията между „ФАЙНЕНШЪЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД и „ИЗИ АСЕТ МЕНИДЖМЪНТ“ АД, това правоотношение е акцесорно на главното - между ищеца и „ИЗИ АСЕТ МЕНИДЖМЪНТ“ АД по повод кредита. „ФАЙНЕНШЪЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД и „ИЗИ АСЕТ МЕНИДЖМЪНТ“ АД имат сключен писмен договор, който урежда отношенията между тях като поръчител и кредитор. Правоотношението между ищеца и „ФАЙНЕНШЪЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД било самостоятелно, влиза в действие под условие, че заемателят не предостави обещаните обезпечения на заемотателя.

Оспорва твърдението, че договорът за поръчителство е сключен в противоречие на добрите нрави и излага съображения в тази насока. С оглед на гореизложеното, моли да постановите решение, с което да отхвърлите изцяло като неоснователни и недоказани предявените искове от страна на ищеца. Моли съдът да отхвърли исковата претенция и претендира разноски.

В съдебно заседание страните не се явяват, всички искания са направени в писмен вид.

Предявен е иск с правно основание чл.26.ал.1 ЗЗД във връзка с чл.22, вр. с чл.10а, вр. с чл.11,19 от ЗПК във връзка с чл.143 от ЗЗП., от С. Т. Н., с който се иска съда да приеме, че клаузата на чл.4 от договор за паричен заем № 4453303 сключен между ищцата и „ИЗИ АСЕТ МЕНИДЖМЪНТ“ АД е нищожна, както и да признае за установено в отношенията между страните С. Т. Н. с ЕГН ***** и „ФАЙНЕНШЪЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, че сключеният между тях договор за предоставяне на поръчителство № 4453303 е нищожен. Предявен е насрещен иск от „ИЗИ Асет Мениджмънт“ АД с правно основание чл.79 от ЗЗД срещу С. Т. Н.

От представените по делото писмени доказателства се установява, че на 08.04.2022г. С. Н. е сключила договор за паричен заем № 4453303 с „ИЗИ Асет Мениджмънт“ АД. Страните са се договорили за отпуснатия заем да

бъде в размер на 1200лв , с годишен лихвен процент 40% приложим на годишната основа към сумата по усвоения кредит,лихвен процент на ден 0,11% приложим при отказ от договора , срок на заема 9 месеца , брой вноски 9, размер на погасителна вноска 156,53 лв ,обща сума дължима по заема 1407,77лв ., посочени са датите на погасяване на вноските по кредита ,ГРП 47,82%, изчислен по формула съгласно изискванията на чл.19 от ЗПК и приложение едно към него , като е взето предвид следните допускания : Договорът ще е валиден за посочения в него срок , всяко от страните ще изпълнява точно и в срок задълженията си , съответно няма да бъдат начислени разходи за събиране , лихви за забава и неустойки за неизпълнение на някои от задълженията по договора , както и др. разходи освен посочените в договора . Като видно от чл.3 от договора заемателя е рефинансирал и е заявил , че желае да погаси изцяло задълженията си по договор за паричен заем №4250389 в размер на 567,42 лева , като страните правят изрично изявление за прихващане на насрещните суми , а заемателя изплаща остатъка от заемната сума.

Съобразно чл.4 т.3 от договора е сключен договор за предоставяне на гаранция №4453303/08.04.2022г. между „Файнешъл България“ЕООД и ищцата С. Н. , като съобразно чл.3 от договора за гаранция за поемането на задължението потребителя дължи възнаграждение на гаранта в размер на 1219,23лв , платимо разсрочено на вноски по 135,47лв , като са посочени датите на които се дължат вноските.

По делото е изготвена и съдебно счетоводна експертиза видно от която : Дължимата сума по заема е 1200лв за главница , а постъпилата сума за главница е 724,06лв . ,дължима сума за лихви 208,77 лв , а постъпила сума за лихви 179,10 лв , тоестобщо заплатено 903,16 лева.

По договора не е заплатена сумата от 475,94лв за главница и 29,67 лева за лихва , и след като се приспадне от главницата от 1200 лв заплатените 724,06лв. и за за лихви 179,10 лв общо се дължи от ищцата сумата от 296,84лева .

С молба от 11.102023г , адв. Д.М. процесуален представител на ищцата е поискал допълване на експертизата , с включване в изчисления на вещото лице и на платената сума по договора за поръчителство, но видно от исковата молба претенция по чл.55 от ЗЗД срещу от „ФАЙНЕНШЪЛ БЪЛГАРИЯ" ЕООД не е предявена , поради което , такова допълнение на експертизата не е постановявано.

Според легалната дефиниция, дадена в разпоредба на чл. 9 от ЗПК, въз основа на договора за потребителски кредит кредиторът предоставя или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, разсрочено плащане и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане срещу задължение на длъжника потребител да върнепредоставената парична сума. Доколкото по настоящото дело не се твърди и не е доказано сумата по предоставения заем да е използвана за свързани с професионалната и търговска дейност на кредитополучателя, то следва да се приеме, че средствата, предоставени по договора за заем /кредит/ са използвани за цели, извън професионална и търговска дейност на потребителите, а представеният по делото договор за заем е по правната си същност договор за потребителски

кредит по смисъла на чл. 9 от ЗПК. Поради това процесният договор се подчинява на правилата на Закон за потребителския кредит и на чл. 143 – 147б ЗЗП, в това число и забраната за неравноправни клаузи, за наличието на които съдът следи служебно.

Ето защо и съдът приема, че се касае за неразривно свързани помежду си сделки, всяка от които следва да се разглежда заедно с другата. Още повече, че за да бъдат осигурени ефективни средства за защита на потребителите и изпълнение на завишения стандарт за това е необходимо, когато се изследва въпроса за няколко договора, които са сключени със свързани лица и между свързани лица, съдът да изследва и връзките в отделните договори, но не като отделни правоотношения, които са независими едно от друго, а като една обща икономическа дейност. Дори при множество правоотношения, когато те са със свързани лица или между такива, трябва на отделните правоотношения да се гледа, като на едно правно и икономическо цяло, за да се постигне ефективната защита на потребителя, при проверката от страна на съда за спазване на императивните правила на закона и добрите нрави, в това число и проверката за наличието на неравноправни клаузи. Именно такъв е настоящият случай, доколкото от извършена служебно справка в Агенция по вписвания – Търговски регистър, на основание чл. 23, ал. 6 ЗТРРЮЛН се установява, че едноличен собственик на поръчителя „Файненшъл България“ ЕООД, е кредитодателят „Изи Асет Мениджмънт“ АД, следователно се касае за хипотеза на свързани лица по смисъла на § 1, т. 5 от ДР на ТЗ. Това дава основание да се приеме, че търговската им дейност се контролира пряко от едно и също лице, и двете дружества упражняват дейността си при общи икономически интереси и ползи, и се презумира наличието на знание у лицата, участващи в управлението им, респ. представителство, досежно търговските дела на другото дружество. Договорът за потребителски кредит се явява правопораждащия факт, с оглед на който длъжникът сключва договора за предоставяне на гаранция. Обвързаността между двете съглашения се установява от уговорката за необходимост от предоставяне на обезпечение, без всякаква друга възможна алтернатива, чрез сключване на договор за гаранция на кредитополучателя с одобрено от кредитодателя юридическо лице - гарант, сключването на договора за гаранция в деня, в който е сключен самият договор за кредит, с изричната уговорка за изплащане на възнаграждението за предоставяне на гаранция с основното задължение по кредита, както и че самостоятелен отказ от договора за предоставяне на гаранция не е предвиден. Не може да се приеме, че чл. 4 от договора за заем касае доброволен и информиран избор на потребителя за обезпечение.

От начина на уговаряне на задължението на потребителя следва да се счита, че е предвидено допълнително условие за отпускане на кредита, а именно да предостави обезпечение, при условия обективно неизпълними за посочения срок от всеки средно информиран потребител на финансови услуги, които изрично зависят от преценката на кредитодателя, с оглед необходимостта да одобри представеното обезпечение.

Възнаграждението на гаранта обезпечава не изпълнението на длъжника, а

преддоговорно задължение на заемодателя за правилната преценка за кредитиране. Тъй като са свързани лица двете дружества и сключването на договора за предоставяне на гаранция се явява единственото изпълнимо условие по чл. 4 от договора за заем, следва да се приеме, че разходите, които потребителя трябва да заплати по договора за предоставяне на гаранция са пряко свързани с основната му престация по договора за заем и отговарят на дефиницията за разход по кредита по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на ЗПК, поради което има характер на допълнително възнаграждение за ползване на заемните средства и следва да бъде включена изначално при формирането на ГПР, като разход пряко свързан с договора за потребителски кредит и който потребителят трябва да заплати. Съгласно чл. 19, ал. 4 ЗПК годишния процент на разходите не може да надвишава 5 пъти законна лихва, която към датата на сключване на договора за кредит е 10 % /10 пункта + ОЛП/, следователно ГПР по кредита не може да надвишава 50 %. В настоящия случай сумата по договор за паричен заем № 4453303/08.04.2022г., сключен с „Изи Асет Мениджмънт“ АД е в размер на 1200лева, а възнаграждението по договора за гаранция, което е в размер на 1219,23 лева, представлява малко над 50 % от сумата по заема, без да се включват останалите суми, формиращи ГПР, който е 47,82% поради което може да се направи изводът, че ГПР по договора за паричен заем надхвърля 50 %, след като се прибави възнаграждението по договора за гаранция. Така уговореното възнаграждение има значението на скрита възнаградителна лихва, която не е включена в оскъпяването на ползваната сума и която води до нарушение на императивната разпоредба на чл. 19, ал. 4, поради което процесния договор се явява нищожен на основание чл. 26, ал. 1, предл. 1 ЗЗД. Тоест клаузата на чл. 4 от договор за паричен заем №4453303/08.04.2022г сключен между С. Н. и „Изи Асет Мениджмънт“ АД е нищожна, а от там нищожен е и договорът, както и договорът за поръчителство №4453303/08.04.2022г. сключен между С. Н. и „Файнешъл България“ ЕООД е нищожен, поради което се дължи само главница и законна лихва по договора за паричен заем.

По насрещната искова претенция предявена от „Изи Асет Мениджмънт“ против С. Т. Н., то същия безспорно се доказва, че Н. дължи на ищцовото дружество сумата от 296,84лева. Видно от петитума на насрещния иск законна лихва от датата на подаване на насрещния иск до окончателното заплащане на претендираната сума не е поискана. Поради което следва да бъде осъдена С. Н. да заплати на „Изи Асет мениджмънт“ АД сумата от 296,84лева

По разноските :

Ищецът е освободен от разноски поради което следва да бъдат осъдени ответниците да заплатят по сметката на Р.С.Тетевен сумата от 100 лв за ДТ.

Предвид направеното искане за заплащане на разноските по чл.38 от ЗА следва да бъде осъден всеки от ответниците да заплати на процесуалния представител на ищцата адв.Д. М. М. от САК сумата от по 200лв, т.е. под минимума на наредбата за минималните адвокатски възнаграждения, тъй като съгласно Решение на Съдът на Европейския съюз по дело C-438/22 (втори състав) от 25 януари 2024 година е решено, че „Член 101, параграф 1

ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат да договорят възнаграждение в размер по-нисък от минималния, определен с наредба, приета от съсловна организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет, и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в размер по-нисък от минималния, *трябва да се счита за ограничение на конкуренцията* „с оглед на целта“ по смисъла на тази разпоредба. При наличието на такова ограничение не е възможно позоваване на легитимните цели, които се твърди, че посочената национална правна уредба преследва, за да не се приложи към разглежданото поведение установената в член 101, параграф 1 ДФЕС забрана на ограничаващите конкуренцията споразумения и практики.“ Тоест минимумите в Наредба №1 не важат за съда, дори и да отговарят на пазарните цени, тъй като по делото е подадена една искова молба, същото е без фактическа и правна сложност, подадени са писмени молби, адвокатът не се е явявал по делото, встъпил е в процеса в един по-късен момент, а за нищожността на процесния договор съдът следи служебно. От материалите по делото е видно, че с молбата от 11.10.2023г /л.89 / е записано, че се прилага адвокатско пълномощно, договор по чл.38 от ЗА и доказателства за регистрация по ЗДДС, но не е представено доказателство за регистрация по ДДС, поради което съдът няма как да се произнесе относно включване на данък добавена стойност в адвокатското възнаграждение.

По насрещния иск на „Изи Асет Мениджмънт“ АД е заплатена сума от 100 лева за държавна такса и предвид, че договорът е обявен за нищожен и се дължи само главница, но не и лихва, то следва да бъде осъдена С. Н. да заплати на ищеца по насрещния иск сумата от 50 лева за държавна такса, а по реда на чл. 78, ал. 8 ГПК вр. чл. 37 ЗПП вр. чл. 25, ал. 1 от Наредбата се дължи заплащане на правната помощ, съобразявайки извършената от юрисконсулт дейност в настоящата инстанция, съдът определя юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. Ответната страна „Изи Асет Мениджмънт“ АД е заплатила 200 лева за експертиза, като претенцията им е уважена, поради което следва да бъде осъдена С. Н. да им заплати сумата от 200 лв., тоест дължат се разноски в размер на 350 лева.

Водим от горното съдът,

РЕШИ:

ПРОГЛАСЯВА ЗА НИЩОЖЕН договор за паричен заем №4453303 от 08.04.2022г в едно с клауза по чл.4 от договора сключен между С. Т. ЕГН***** от с. xxxxxxxxxxxxxxxxx и „ИЗИ АСЕТ МЕНИДЖМЪНТ“ АД, с ЕИК: 1xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx, представлявано от Г. Т. Т., на основание чл.26.ал.1 ЗЗД във с чл.22, вр. с чл.10а, вр. с чл.11,19 от ЗПК във вр. с чл.143 от ЗЗП.

ПРОГЛАСЯВА ЗА НИЩОЖЕН договор за предоставяне на поръчителство №4453303 от 08.04.2022г сключен между С. Т.

ЕГН***** от с. xxxxxxxxxxxxxxxx и „Файненшъл България“ ЕООД, ЕИК 202513690, седалище гxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx, представлявано от П. Б. Д. на основание чл.26.ал.1 ЗЗД във с чл.22 ,вр. с чл.10а ,вр. с чл.11,19 от ЗПК във вр. с чл.143 от ЗЗП.

ОСЪЖДА на основание чл.79 от ЗЗД С. Т. ЕГН***** от с. xxxxxxxxxxxxxxxx да заплати на „Изи АСЕТ МЕНИДЖМЪНТ" АД, с ЕИК: 1xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx, представлявано от Г. Т. Т. сумата от 269,84 лв.главница по договор за праричен заем №4453303 от 08.04.2022г , като отхвърля за сумата за възнаградителна лихва от 29,67 лева.

ОСЪЖДА на осн. чл.78 ал.6 от ГПК „Изи АСЕТ МЕНИДЖМЪНТ" АД, с ЕИК: 1xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx, представлявано от Г. Т. Т. и „Файненшъл България“ ЕООД, ЕИК xxxxxxxxxxxx, представлявано от П. Б. Д. да заплатят на Районен съд Тетевен сумата от 100лева разноски по делото за държавна такса по първоначалния иск .

ОСЪЖДА на основание чл. 38 ал 1 т. 2 от Закона за адвокатурата „Изи АСЕТ МЕНИДЖМЪНТ" АД, с ЕИК: 1xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx, представлявано от Г. Т. Т. да заплати на адв.Д. М. М. от САКСумата от 200лв. - възнаграждение за адвокатска помощ и съдействие, оказани на С. Т. Н. по гр.д. № 268/2023г на Р.С.Тетевен.

ОСЪЖДА на основание чл. 38 ал 1 т. 3 от Закона за адвокатурата „Файненшъл България“ ЕООД, ЕИК xxxxxxxxxxxx, представлявано от П. Б. Д. да заплати на адв. Д. М. М. от САКСумата от 200лв. - възнаграждение за адвокатска помощ и съдействие, оказани на С. Т. Н. по гр.д. № 268/2023г на Р.С.Тетевен.

ОСЪЖДА на осн. чл.78 ал.1 от ГПК С. Т. ЕГН***** от с. xxxxxxxxxxxxxxxx да заплати на „Изи АСЕТ МЕНИДЖМЪНТ" АД, с ЕИК: 1xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx, представлявано от Г. Т. Т. сумата от 350 лева разноски по делото .

Решението подлежи на обжалване пред Ловешки окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Тетевен: _____